

Autorka: Manon Welles

Jean Raspail

The Camp of the Saints

Social Contract Press, 1994

Tábor svatých vyšel už před skoro 45 lety, i dnes však zůstává jedním z nejproročtějších děl o zničení západní Evropy imigrací z Třetího světa.

Sám jsem se o románu doslechl, když se o něm **opakovaně zmínil** Steve Bannon, který o migrační krizi prohlásil „Není to vlastně ani tak migrace, jako spíš invaze. Osobně tomu říkám ‚Tábor svatých‘“. Už dříve se pak Bannon slyšet: „Je to skoro jako invaze stříhu *Tábora svatých* do střední a následně západní a severní Evropy“. O knize padla několikrát zmínka v pořadu Tuckera Carlsona a doporučil ji i republikánský iowský poslanec **Steve King**.

Prorocké dílo

Z paralel románové zápletky a dnešního vývoje až mrazí. Namísto muslimské invaze v knize jde o chudinské masy z Indie a místo neustálého přílivu rozptýlených bárek a člunů se v knize k evropským břehům vypravuje obří flotila o stovce lodí. Dnes své hranice uprchlíkům zavírá východní Evropa, v románu je to Austrálie a namísto levičáckého papeže Františka z Argentiny mají v románu komunismem načichlého brazilského pontifika.

Tábor svatých předpovídá naši současnou situaci, kdy nikdo nemůže projevit hrdost na svůj

evropský původ nebo se pokusit zachránit západní civilizaci, aniž by okamžitě nebyl ocejchován jako rasista nebo popotahován za podněcování nenávisti.

Raspail velice jasně ukazuje prstem na roli liberálních elit v médiích i mechanismy, jimiž využívají bělošské viny tak, aby Evropané jednali proti svým zájmům a svědomí. Kdo vystoupí proti migrantům, je označen za rasistu a dokonce ani vlády nejsou ochotné bránit hranice svých zemí.

Mluvme o takzvaných médiích a hanebnosti, s níž někteří lidé pod pláštěm svobody vzali nástroj masové komunikace a překroutili a proměnili jej na mechanismus určený k šikanování veřejného mínění.

Belgický generální konzul se snaží za Evropu bojovat: „Ten váš prokletý, otravný a odpudivý soucit!“, křičel na své kolegy. „Říkejte si tomu, jak chcete: celoplanetární bratrství člověka, charita, svědomí... To nevidíte, kam to vede?... Musíte být šílenci, když jen tak sedíte a necháte to kousek po kousku zajít dál a dál. A to všechno kvůli vašemu soucitu. Vašemu nesnesitelně mdlému soucitu!“

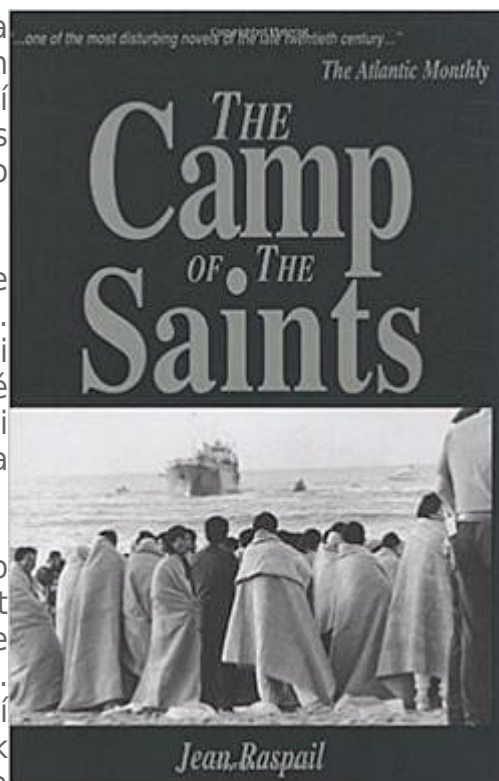
Děj knihy *Tábor svatých*

Bude-li víra i nadále vykládána jako náboženství pokorných, jehož vyznavači mají povinnost sklonit se a vydat své země lidem, kteří je chtějí okrást, znásilnit a zabít, stane se křesťanská morálka hrobařem Západu. Tato interpretace však stojí v ostrém rozporu s velkou částí křesťanské tradice. Kristovi následníci obvykle příliš neváhali pozvednout meč na obranu Křesťanstva a za zachování svých hodnot a víry pro budoucí generace.

V knize se flotila stovky lodí s asi 800 000 migranty na palubách odráží od indických břehů bez předem stanovené destinace. Proslýchá se však, že směřují k Francii (Raspailově vlasti), která tak má nějaký čas rozhodnout se, co dál. Volání po přijímání migrantů často „znějí jako výhrůžky“.

Novináři samozřejmě migranty podporují s tím, že „obohatí, očistí a vykoupí kapitalistický Západ“. Fotografie, které by mohly smýšlení lidí naklonit proti uprchlíkům, se do tisku nedostanou. Všechny hrůzné skutky uprchlické flotily jsou novináři vykresleny jako cosi nesmírně vznešeného. Stejně jako dnes mohou za všechno špatné výhradně Evropané.

Novinové komiksy ukazují bělošského jihoafrického prezidenta, jak mučí nebohé Indy ve snaze přimět Jihoafričany pocitu viny přijmout migranty. Protestuje se před jihoafrickými ambasádami po celé Evropě. Jihoafričané však pohrozí, že pokud se plavidla přiblíží k jejich břehům, spustí palbu, a jejich země je tak ušetřena. (Román vyšel 20 let před koncem apartheidu a pracuje tak s předpokladem bělošské politické dominance.)

Jean Raspail – Tábor svatých

Paralely s dneškem

Liberálové ve školách zadávají studentům úvahy o smutných a trpících uprchlících, kteří potřebují pomoc. Rodiče mlčí, jelikož nechtějí své ratolesti zatěžovat pravdou o krizi. A tak učitelé bez ohledu na to, o jaký předmět se jedná – matematika, literatura, fyzika – plní mladým lidem hlavy ideami o rasistickém Západu.

Když Austrálie odmítne přijmout migrantskou flotilu, mládež v evropských městech se vydá před australské ambasády s pokřikem „Rasisti, fašisti!“ Jedinou odlišnost od současných protestů hledejme v tom, že románoví protestující jsou skutečně mírumilovní.

Když už se někdo proti tomuto šílenství ohradí, zpravidla tak činí natolik chabě a bezbarvě, že to k činu nemůže vyburcovat vůbec nikoho: „Víte, možná že to teď není úplně nejrozumnější...“

Jak se horda blíží ke břehům jižní Francie, prchají tamější obyvatelé na sever. Starý profesor literatury Calgues však zůstává ve svém domě na březích Středozemního moře, který jeho předkové obývali už od roku 1673. Přichází za ním hippie a nadšeně starému muži vypráví, jak do jeho domu přivede příchozí, aby rozštíпали jeho historický nábytek na palivové dříví, „káleli po vaší terase a ruce si utírali do vašich stohů knížek“. A proč se budou chovat právě

takto?

Protože Calguesův svět, svět západní civilizace a její tisícileté literární, matematické, filozofické, umělecké, hudební a kulturní tradice pro ně není vůbec ničím. Levičácký hipík nenávidí svou rasovou příslušnost a „slušáky“, jako jsou jeho středostavovští rodiče a sestry, které ze strachu před znásilněním utekly na sever. Přestože neužívá termínu „bělošské privilegium“, nemůže se dočkat, až bude jeho bílá rodina ožebračená stejně jako barevné zástupy světa.

Velká výměna

Když flotila přirazí k branám Evropy, rozptyluje se po celé Francii. V zemi už žijící Neevropané se k nim přidávají, stejně jako levicoví anarchisté.

Obyvatelé menšího městečka musejí nechat zavřít místní plovárnu. Migranti totiž ve vodě šíří mezi dětmi kapavku. Dochází k prověření lékařských záznamů všech občanů (aby nebyli Arabové vystaveni rasismu) a nakonec se potvrdí, že nemoc skutečně šíří nově příbyvní. Místní žádají, aby v zájmu ochrany dětí museli návštěvníci bazénu předložit lékařské osvědčení. Jak reagují média? Titulky jako „Protiarabskému rasismu se dobře daří!“ Pod tímto nátlakem městečko od zavedených opatření ustupuje. Původní obyvatelstvo opouští plovárnu, na jejíž pořízení skládalo frank k franku. Arabové tak dostávají volné pole působnosti.

Mezitím se obětí skupinové znásilnění, po němž si bere život, stává i manželka předního prouprchlického novináře. Bělošky jsou unášeny a znásilňovány. Raspaiem před více než 40 lety předpovězená situace se dnes v Evropě stala realitou – jako v případě masového zneužívání dívek v anglickém **Rotherhamu** a nespočtu dalších zločinů. Stejně jako dnes jsou i v knize sepisovány zákony proti tak zvaným „nenávistným projevům“. A stejně jako dnes mohou za všechno běloši.

Je obecně známo, že rasismus má dvě základní podoby. Bělošský – ohavný a neomluvitelný, bez ohledu na své motivy. Černošský, bez ohledu na své excesy poměrně ospravedlnitelný, jelikož jde o vyjádření spravedlivého rozhořčení. Běloši musejí být trpěliví a snažit se toto rozhořčení pochopit.

Migranti se mezitím dostávají až do New Yorku a město pohlcuje „mezinárodní symfonie“ rozbíjeného skla, střelných zbraní a křiku. Běda řidiči, který zastaví na semaforech. Velice rychle jej obklopí „moře černých siluet s páčidly, a pak výkřiky ne! ne! ne! Ty zoufalé výkřiky rozřízly tmu, aby byly v momentě umlčeny nožem, břitvou, řetězem, hřebíky pobitou palicí, sevřenou pěstí, prsty, pyjem...“ Americká předměstí zaplavuje nová vlna bělošských utečenců z měst, prchajících před zločinem a mizernými školami.

Tábor svatých dnes

Není tedy žádným tajemstvím, proč se *Tábor svatých* stal pro tolik lidí na pravici doporučenou četbou. Raspail kromě svého barvitého stylu udivuje i svou jasnozřivostí stran dopadu masové imigrace na západní země.

Jelikož byl *Tábor svatých* napsán v 70. letech, nabízí osvěžující oddych od politické korektnosti. A navzdory trudnomyslnému námětu – tím spíše, že si dnes její příběh do značné míry žijeme na vlastní kůži – nabízí výrazné postavy i okamžiky, kdy se budete smát z plného hrdla.

Recenze Manon Welles *The Camp of the Saints* by Jean Raspail: Book Review vyšla na stránkách Aristocrats of the Soul 11. října 2017.